

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 1001899171
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1001899171.7

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: SIMAC Holding, akciová spoločnosť, so sídlom Bajkalská 30, 821 05 Bratislava, IČO: 00 604 313, zastúpenému JUDr. Annou Tökölyovou, so sídlom Druidská 860/4, 851 10 Bratislava - Rusovce, proti žalovanému: MH Manažment, a. s., so sídlom Turbínová 3, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 088 033, zastúpenému Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., so sídlom Twin City Block A, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, v konaní o zaplatenie 240 987,85 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2019, č. k. 49Cb/30/2001-689, a to v časti I. a III. výroku, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2019, č. k. 49Cb/30/2001-689 v napadnutej časti a súvisiacom výroku o trovách konania z m e n i l tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 80 329,28 eur a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t o l.
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 33,34 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zo dňa 24. apríla 2019, č. k. 49Cb/30/2001-689 prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 240 987,85 eur titulom istiny, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a tretím výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobou zo dňa 21. marca 2001 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného (pôvodne Fond národného majetku Slovenskej republiky ďalej len „FNM“) na zaplatenie sumy 7 260 000,- Sk, ktorá predstavuje protihodnotu za nesplatenie časti vecného vkladu do spol. žalobcu, konkrétne parcely č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m², ostatná plocha, ktorá bola na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 8C/324/98-127 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 19Co/381/99-142 zapísaná na LV č. XXXX pre okres K. obec K., katastrálne územie G. v prospech vlastníka Poľnohospodárske podielnícke družstvo Rača.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výsluchom zástupcov účastníkov, výpisom z LV č. XXXX, kúpnu zmluvou zo dňa 30. apríla 1992, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 8C/324/98, zmluvou o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991, rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva Slovenskej republiky č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992, kúpnu zmluvou zo dňa 30. apríla 1992, zmluvou o odplatnom prevode akcií č. 1739/1997, reálnym ohodnotením budov, stavieb a pozemkov Stavindustria Bratislava š.p. z marca 1991, výpismi účastníkov z obchodného registra, obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Spoločnosť navrhovateľa SIMAC Holding, a. s. bola založená na základe zakladateľskej zmluvy, uzavretej medzi spoločnosťami Stavindustria Bratislava, štátny podnik a Maculan Holding, a. s. Viedeň, 29. októbra 1990 podľa zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a zákona č. 173/1988 o podniku so zahraničnou majetkovou účasťou. Do podnikového registra bola zapísaná 6. februára 1991 so základným imaním 100.000,- Kčs. Na základe rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti zo dňa 20. marca 1991 sa základné imanie spoločnosti zvýšilo na 340.128.000,- Kčs bez verejného upisovania nových akcií; obidvaja zakladatelia sa na zvýšení podieľali rovnakým dielom. Stavindustria Bratislava, š.p. sa na tomto zvýšení podieľala peňažným vkladom vo výške 3.000.000,- Kčs a nepeňažným vkladom (budovy, stavby, pozemky a stroje) vo výške 167.064.000,- Kčs, Maculan Holding vkladal peňažný vklad vo výške 170.064.000,- Kčs. Nové akcie, zodpovedajúce zvýšeniu základného imania mali byť vydané v počte 340.128, pričom každý z akcionárov preberie 170.064 akcií. Táto skutočnosť bola premietnutá aj do dodatku č. 1 k Stanovám a.s. SIMAC Holding. Zvýšenie základného imania bolo zapísané v podnikovom registri 2. apríla 1991. Zmluva o nepeňažnom vklade a odovzdaní vecí vkladateľa - Stavindustria, š.p. do vlastníctva nadobúdateľa a.s. SIMAC Holding - bola uzavretá 22. marca 1991 v súlade s vyššie uvedeným rozhodnutím o zvýšení základného imania a zákonným opatrením č. 364/1990 Zb. Predmetom zmluvy sú pozemky, budovy, stavby a stroje, ku ktorým má vkladateľ právo užívania, špecifikované v Prílohe č. 1, ktorou je zmluva č. 55/91/SI BA ŤM. Vlastnícke právo vkladateľa k nehnuteľnému majetku je zrejmé z historického výpisu z LV č. XXX pre k. ú. K. Dňa 26. júna 1991 bol vložený nepeňažný vklad - nehnuteľný majetok - zapísaný na liste vlastníctva v prospech nadobúdateľa. Hodnota vecného vkladu bola ustálená autorizovanou agentúrou INTERCONSULT Bratislava na sumu 167.063.150,- Kčs, pričom vklad bol krytý vydaním 167.064 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kčs, ktoré sa nadobúdateľ zaviazal vydať do 30 dní odo dňa registrácie zvýšenia základného imania. Na základe tejto zmluvy Stavindustria Bratislava š.p. nadobudla Predbežný list č. 01, vymedzujúci rozsah jeho akcionárskych práv v spoločnosti navrhovateľa. V čl. V. vkladateľ okrem iného zaručuje nadobúdateľovi, že nadobudne vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX, pre k. ú. K., ktoré sú predmetom zmluvy. Okrem iných nehnuteľností ide aj o parcelu č. XXXXX/X, zastavaná plocha o výmere 18.044 m². Z dokladov predložených navrhovateľom vyplýva, že spornú parcelu č. XXXXX/XX o výmere 4.800 m² - ako časť parcely č. XXXXX/X (ktorá vznikla z parcely č. XXXX/X) nadobudol podľa hospodárskej zmluvy č. 32/5473/78/Fi k 1. februára 1979 právny predchodca navrhovateľa - národný podnik Stavindustria.

5. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127 bolo určené, že vlastnícke právo k parcele č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m², ktoré tvorilo predmet nepeňažného vkladu, patrí Poľnohospodárskemu podielníckemu družstvu Rača. Rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. j. 2/92 zo dňa 5. marca 1992, ktorým bol schválený privatizačný projekt pod registračným číslom XX bolo rozhodnuté, že do privatizácie vstupuje celý podnik: zakladajú sa tri akciové spoločnosti Stavindustria Bratislava, a. s., Stavindustria ZSP Bratislava, a. s. a SIBAMAC, a. s., bezodplatne sa prevádzajú byty v Trnave a v Dubnici nad Váhom a vykoná sa priamy predaj časti majetku a akcií. Priamy predaj časti majetku a akcií bol podľa § 10 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. schválený uznesením vlády Slovenskej republiky zo dňa 17. marca 1992 č. 194. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 bol š.p. zrušený bez likvidácie k 30. apríla 1992 a k 1. mája 1992 bol jeho majetok podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami prevedený na FNM SR, došlo teda k univerzálnej sukcesii všetkých práv a záväzkov. Takto sa žalovaný stal 50 %-ným akcionárom spoločnosti navrhovateľa so

všetkými právami a záväzkami, ktoré v tejto súvislosti prevzal š. p. Stavoinustria. Dňa 14. apríla 1992 bol Stavoinustria Bratislava š. p. vymazaný z obchodného registra. Na základe privatizačného projektu štátneho podniku Stavoinustria Bratislava š.p. bola dňa 30. apríla 1992 medzi FNM SR ako predávajúcim a spoločnosťou Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H., 100 % dcérskou spoločnosťou Maculan Holding, a. s. ako kupujúcim, uzavretá zmluva o predaji 57.839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kčs s opciou na získanie ďalších 112.275 akcií spoločnosti SIMAC Holding, a. s. do 31. mája 1996. Uvedenou zmluvou sa naplnila stratégia účasti spoločnosti Maculan Holding, a.s. na privatizácii Stavoinustria Bratislava š.p. podľa viacerých predchádzajúcich zmlúv; s predmetom sporu však bezprostredne nesúvisí. V Preambule zmluvy - bod 3 sa konštatuje, že na základe schváleného privatizačného projektu bol Stavoinustria Bratislava štátny podnik zrušený uznesením ministra pre výstavbu a stavebníctvo SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992, takže 50 %-ný podiel štátneho podniku Stavoinustria Bratislava na akciovej spoločnosti SIMAC Holding prešiel ku dňu zrušenia v zmysle § 11 zákona č. 92/1991 Zb. na predávajúceho - teda na FNM SR. V čl. IV - garancie predávajúceho - FNM SR vyslovil, že kupujúcemu ručí, že je majiteľom predávaných akcií, pričom tieto nepodliehajú žiadnym obmedzeniam a tiež ručí, že spoločnosť (SIMAC Holding, a. s.) nadobudla plné a nezaťažené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a ostatným veciam, ktoré štátny podnik Stavoinustria Bratislava vložil do spoločnosti zmluvou o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991.

6. Prvým rozsudkom vo veci samej zo dňa 30. júla 2008, č. k. 49Cb/30/01-369, prvoinštančný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudkom č. k. 2Obo/149/2008-428, tak že rozsudok č. k. 49Cb/30/01-369 zmenil a návrh zamietol. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod č. k. 1MOBdoV/13/2006-440 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/149/2008-428 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Uznesením č. k. 1Obo/92/2010-446 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-369 v znení opravného uznesenia č. k. 49Cb/30/01-382 zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

7. Krajský súd v Bratislave druhým rozsudkom vo veci samej zo dňa 20. novembra 2012, č. k. 49Cb/30/2001-502, určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 80.329,28 eur titulom istiny zo 14,13 % úrokom z omeškania od 5. septembra 2003 až do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou Stavoinustria Bratislava š. p. vznikol, na základe zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991 a bolo potrebné v súlade s § 763 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka aplikovať na tento vzťah príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka. Spoločnosť Stavoinustria Bratislava š.p. sa v zmluve z 22. marca 1991 zaviazala vložiť ako nepeňažný vklad do spoločnosti žalobcu okrem iných nehnuteľností aj parcelu č. 23060/21 o výmere 4.840 m² ako ostatné plochy, nachádzajúcej sa v okrese K., obec K., mestská časť G., katastrálne územie G.. Vzhľadom na tú skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127 bolo určené, že vlastníkom tejto parcely je Poľnohospodárske podielnícke družstvo Rača, O., je nesporné, že spoločnosť Stavoinustria Bratislava š. p. nespĺnila v tejto časti svoj záväzok zo zmluvy zo dňa 22. marca 1991, a preto tento záväzok trpí právnou vadou. Právna vada plnenia bola zrejmá až na základe potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 19Co/381/99-142 zo dňa 31. mája 2000. Pre posúdenie dôvodnosti nároku sa javila ako podstatná námietka žalovaného ohľadne jeho pasívnej legitímácie. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR o zrušení št. podniku Stavoinustria Bratislava č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 dňom 1. mája 1992 majetok š.p. Stavoinustria Bratislava podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a povinnosťami prechádzajú na FNM SR. Žalovaný teda ako osoba, na ktorú boli prevedené všetky práva, povinnosti a záväzky realizovala v súlade so schváleným privát, projektom privatizáciu š. p. Stavoinustria Bratislava. Žalovaný vystupoval vo všetkých kúpnych zmluvách, ktorými sa prevádzali akcie privatizovaného št. podniku ako predávajúci. Súd teda dospel k názoru, že žalovaný na ktorého prešli v rámci privatizácie všetky práva, povinnosti a záväzky, vrátane záväzkov, ktoré vzniknú v budúcnosti, je v tomto konaní pasívne legitimovaný. Skutočnosť, že práva, povinnosti a záväzky prešli v rámci privatizácie na iný subjekt neboli v konaní preukázané. Žalovaný prevádzal na iné subjekty akcie s ktorými sú spojené práva akcionára upravené v § 176a a nasl. Obchodného zákonníka tieto práva sú však odlišné od práv a povinností univerzálneho nástupcu, na

ktorého prechádzajú práva, povinnosti a záväzky podniku. Bolo potrebné právne oddeliť nároky, ktoré sú uplatnené touto žalobou, t. j. právo na zaplatenie náhrady za vadné plnenie v súlade s § 133 Hospodárskeho zákonníka od nárokov, ktoré môžu vzniknúť v rámci procesu privatizácie. Súd dospel k názoru, že právo na zaplatenie ceny za plnenie, ktoré malo právne vady, prešlo na žalovaného ako na univerzálneho nástupcu. Žalovaným namietané tvrdenie, že ručí za bezvadné plnenie voči nadobúdateľom v súlade s § 15 ods. 1, zákona č. 92/1991 Zb. len po dobu jedného roka, sa javilo ako nedôvodné, pretože toto zákonné ručenie sa vzťahuje na nadobúdateľov privatizovaného majetku. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal plnenia zo zmluvy o nepeňažnom vklade, nejednalo sa teda o prevod práv k privatizovanému majetku realizovaného prostredníctvom Fondu národného majetku. Hospodársky zákonník, ani zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach neupravoval situáciu právnych väd nepeňažného vkladu do spoločnosti v podmienkach socialistického hospodárenia štátnych podnikov. Čo sa týkalo vznesenej námietky premlčania dospel súd k záveru, že právna vada plnenia, na ktoré sa zaviazal š. p. Stavoindustria Bratislava bola zrejma až na základe právoplatného rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp. zn. 19Co/381/99-142. Na premlčanie uplatneného nároku sa v súlade s § 763 Obchodného zákonníka aplikujú príslušné ustanovenia Hosp. zákonníka. Pre uplatnenie nároku zo zodpovednosti za právne vady nie je ustanovená prekluzívna lehota a vzťahuje sa na ňu všeobecná premlčacia lehota v súlade s § 131a Hosp. zákonníka. Keďže žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001, t. j. pred uplynutím všeobecnej premlčacej lehoty, je zrejme, že právo žalobcu bolo uplatnené na súde včas. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný je univerzálny nástupca všetkých práv a povinností zrušeného podniku Stavoindustria Bratislava š.p., a to i záväzkov vzniknutých v budúcnosti, dospel konajúci súd k záveru, že pasívna legitímácia žalovaného v tomto konaní je daná. Čo sa týka výšky uplatneného nároku dospel súd k záveru, že tento je dôvodný len čiastočne. Vzhľadom na právne vady plnenia zo zmluvy o nepeňažnom vklade (§ 133 Hosp. zákonníka) je nepochybne dôvodný nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej náhrady za vadné plnenie. Súd pri výpočte ceny plnenia zohľadnil znalecký posudok Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT z marca roku 1991, v ktorom bola vyčíslená cena predmetnej parcely v sume 500,- SK za 1 m² (4.840 m² x 500,- Sk = 2.420.000,- Sk = 80.329,28 €). Podľa názoru súdu sa žalobca a Stavoindustria Bratislava š.p. dohodli v zmluve z 22. marca 1991 na hodnote nepeňažného vkladu a na výšku ceny tohto vkladu nemôže mať podľa názoru súdu plynutie času žiaden vplyv, a preto súd vyčíslił cenu predmetného pozemku v čase uzavretia zmluvy a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 2 O. s. p.

8. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku v časti zaplatenia istiny a náhrady trov konania z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Voči rozsudku v časti, ktorou súd zamietol žalobu a nepriznal žalobcovi náhradu trov sa odvolal žalobca z dôvodu § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29. októbra 2015, č. k. 2Obo/11/2013-551 a č. k. 2Obo/21/2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2012, č. k. 49Cb/30/2001-52, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa pri posudzovaní otázky pasívnej legitímácie žalovaného, resp. zistenia jeho zodpovednosti v predmetnom spore vychádzal z nesprávneho právneho názoru, čím nevykonal potrebné dokazovanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil odvolaním žalovaného a žalobcu napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.). Súd prvého stupňa v ďalšom konaní zistí, či žalovaný ručí žalobcovi za nesplnenie záväzku predchodcu podľa zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších zmien, pokiaľ zistí jeho zodpovednosť z ručenia v zmysle zákona o „veľkej privatizácii“, zistí naznačenú odvolacím súdom kvalifikáciu právneho dôvodu zodpovednosti a túto posúdi v zmysle ust. Hospodárskeho zákonníka, pričom v závislosti od týchto zistení posúdi námietku premlčania a uplatnený úrok z omeškania. Súd prvej inštancie v zmysle § 226 O. s. p. po zrušení a vrátení veci doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. Na pojednávaní dňa 12. januára 2016 žalobca založil do spisu vyjadrenie žalobcu z 11. januára 2016, fotokópiu výpisu z Obchodného registra žalovaného a Nález Ústavného súdu ČR č. k. I. ÚS 2216/09 zo dňa 31. mája 2011. Žalobca vo vyjadrení z 11. januára 2016 uviedol, že žalovaný FNM SR bol zrušený s

účinnosťou od 1. januára 2016 a jeho právnym nástupcom sa stala MH Manažment, a. s. a je potrebné, aby súd pokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného. Žalobca sa právoplatne dňa 6. septembra 2000 dozvedel, že nie je vlastníkom časti pozemku par. č. 23060/1 o výmere 4.840 m² nachádzajúceho sa v katastrálnom území Nové mesto, t. j. v dobe, kedy ešte neuplynula desaťročná lehota na náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku neúčinnosti časti vykonávacej dohody a zmluvy, ktoré uzatvoril so Stavoindustriou Bratislava, š.p. Žalobca si svoje právo titulom zaplataenia peňažného plnenia voči žalovanému uplatnil včas dňa 21. marca 2001, t. j. ešte pred uplynutím desaťročnej premlčacej lehoty, a preto vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného považuje za irelevantnú a takýto postup je v rozpore s dobrými mravmi. Žiada súd, aby posúdil predmetnú sporovú vec aj v nadväznosti na čl. 11 v spojení s čl. 36 ústavného zákona, ktorým sa uvádza Listina základných ľudských práv a slobôd, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj na čl. 20, 46 Ústavy Slovenskej republiky a v tej súvislosti prihliadol aj na dobré mravy a postupoval spravodlivo a zákonne pri ochrane vlastníckeho práva žalobcu.

11. Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie rozhodol vo veci, v poradí tretím rozsudkom vo veci samej zo dňa 16. februára 2016, č. k. 49Cb/30/2001-600 tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v súlade s názorom odvolacieho súdu uvedeného v uznesení č. k. 2Obo/11/2013-551 vznikla uplatnená pohľadávka zo zmluvy o nepeňažnom vklade, ktorá vzhľadom na vyslovenie neúčinnosti hospodárskej zmluvy zo dňa 22. marca 1991 o prevode časti parcely č. XXXXX/X Stavoindustriou, š. p. je neplatná od počiatku a z neplatnej zmluvy nie je možné uplatniť zodpovednosť za vady, teda zmluva, ktorá je neplatná, nemôže mať právne vady. Vzhľadom na tú skutočnosť, že zmluva o nepeňažnom vklade je neplatná od počiatku v časti prevodu parcely č. XXXXX/X nemohlo prejsť právo na dispozíciu s touto parcelou na FNM. V súlade s § 15 ods. 4, zákona č. 92/1991 Zb., žalobca nepreukázal v konaní, že využil všetky právne prostriedky na jej uspokojenie voči dlžníkovi - nadobúdateľovi privatizovaného majetku a je teda aj vylúčené ručenie ministerstva. Je pravdou, že v procese privatizácie prechádza majetok privatizovaného podniku do správy ministerstva (FNM), ktorý je však v rozsahu dispozície s týmto majetkom prísne viazaný ust. § 11 a nasl. zákona č. 92/1991 Zb. Ministerstvo, ani FNM nevystupujú v procese privatizácie ako nadobúdatelia privatizovaného majetku. Akéhokoľvek plnenia z hospodárskej zmluvy zo dňa 22. marca 1991 (ktorá bola uzavretá pred schválením privatizačného projektu podniku Stavoindustria Bratislava) je možné sa domáhať len od nadobúdateľov uvedeného privatizovaného majetku. Žalovaný v tomto konaní nie je podľa názoru súdu pasívne legitimovaný, a preto žalobu zamietol. O podanom odvolaní žalovaného (v časti nároku na trovy konania) a žalobcu (odvolanie voči celému rozsudku) rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obdo/14/2016-664 tak, že podľa § 28 ods. 1 a § 29 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, platného v čase privatizácie štátneho podniku Stavoindustria Bratislava, podľa schváleného privatizačného projektu uzaviera Fond vo svojom mene zmluvy a vykonáva iné právne úkony. Pri uskutočňovaní činností uvedených v § 28 vznikajú Fondu práva a záväzky. Fond je oprávnený domáhať sa splnenia svojich práv na súde alebo iných príslušných orgánoch a môže byť žalovaný za nesplnenie svojich záväzkov alebo iných povinností, za ktorých porušenie zodpovedá celým svojím majetkom. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil, z ktorého dôvodu nedostatočne zistil skutkový stav, v dôsledku čoho odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Po zrušení rozsudku prvoinštančného súdu uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/14/2016 bolo vo veci nariadené pojednávania na deň 24. apríla 2019. Žalovaný sa na pojednávaní vyjadril v tom zmysle, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní. V zmysle právnej úpravy zákona č. 92/1991 Zb. platného v rozhodnom čase, nadobúdateľ majetku privatizovaného sa na základe zákona č. 92/1991 Zb. stal univerzálnym právnym nástupcom privatizovaného subjektu. Nový vlastník/vlastníci sa teda stal/i právnym nástupcom privatizovaného subjektu a vstúpil/i ex lege do jeho práv a záväzkov, na základe rozhodnutia o privatizácii ku dňu 30. apríla 1992 (tzn. v ten istý deň ako bol zrušený štátny podnik bez likvidácie a majetok prešiel na FNM SR) previedol tento majetok štátneho podniku na troch právnych nástupcov: Stavoindustria Bratislava, a. s., SIBAMAC a. s., Stavoindustria ZSP Bratislava a. s. a zároveň previedol 17 % akcií spoločnosti SIMAC Holding, a. s. na spoločnosť Maculan Industriebeteiligungs-Gesellschaft m.b.H., Viedeň, Kúpnu

zmluvou č. 12/92 zo dňa 30. apríla 1992 a neskôr 33 % akcií spoločnosti SIMAC Holding, a. s. na spoločnosť SIBAINVEST, s. r. o. Zmluvou o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997. Na základe dvoch singulárnych sukcesí sa nositeľom záväzku na splatenie nepeňažného vkladu tak stali namiesto žalovaného tieto nástupnícke spoločnosti: Maculan Industriebeteiligungs-Gesellschaft m.b.H a SIBAINVEST, s. r. o., Zohor, v pozícii nadobúdateľov privatizovaných akcií žalobcu. Nadobúdateľmi záväzkov štátneho podniku sú vyššie vymedzené obchodné spoločnosti, voči ktorým mal a mohol žalobca uplatniť svoje nároky. Namietal, že podľa § 458 ods. 1, Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že prospech záležal vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Z citovanej právnej úpravy teda jasne vyplýva, že žalobca je rovnako povinný vydať druhej zmluvnej strane všetko, čo podľa zmluvy dostal, tzn. sporný pozemok a pokiaľ to nie je možné, musí poskytnúť peňažnú náhradu. Výška peňažnej náhrady by bola rovnaká ako hodnota nepeňažného vkladu, tzn. tieto nároky na vzájomne kryjú a zanikli započítaním. Pokiaľ súd bude mať za preukázané, že nárok žalobcu je dôvodný a nie je premlčaný, napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, žalovaný má za to, že výška uplatneného nároku by mala vychádzať z hodnoty vecného vkladu v čase realizácie nepeňažného vkladu do základného imania žalobcu, ktorá bola ustálená znaleckou organizáciou Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT Bratislava z marca 1991, v ktorom bola vyčíslená cena predmetnej parcely v sume 500,- Sk za 1 m², potom 4.840 m² x 500,- SK = 2.420.000,- Sk, t. j. 80.329,28 EUR. Žalobca a štátny podnik Stavindustria Bratislava sa dohodli v zmluve o nepeňažnom vklade z 22. marca 1991 na hodnote nepeňažného vkladu, preto nárok žalobcu nemôže vychádzať z inej hodnoty ako z hodnoty vkladu v čase zavretia zmluvy. Namietal aj existenciu nároku žalobcu na úroky z omeškania, a to z dôvodu, že takýto nárok mu nepatrí v zmysle Hosp. zák., resp. je premlčaný a to s odvolávaním sa na rozsudok pod sp. zn. 6Obo/232/97, v zmysle ktorého, ak k uzavretiu zmluvy došlo podľa Hosp. zákonníka, ide o právny vzťah, ktorý vznikol ešte pred účinnosťou Obchodného zákonníka. Ak v nadväznosti na uvedené si oprávnený uplatnil aj úroky ako príslušenstvo pohľadávky, súd úrok nepriznal, lebo Hospodársky zákonník tento nárok ako príslušenstvo pohľadávky nepoznal, a tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1MObdov/13/2009, v zmysle ktorého Hospodársky zákonník nepozná pojem „príslušenstvo pohľadávky“, poplatok z omeškania, resp. aj akákoľvek iná dojednaná sankcia je samostatným nárokom, ktorý sa musí riadne pred uplynutím premlčacej lehoty uplatniť, inak neuplatnením v 6 - mesačnej premlčacej lehote a po vznesení námietky premlčania ho už nemožno priznať. Žalovaný navrhol preto žalobu zamietnuť.

13. S poukazom na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 21 ods. 1, § 23, § 123 ods. 1 až 3, § 131a vetu prvú zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka; § 28 ods. 1 a § 29 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, platného v čase privatizácie štátneho podniku Stavindustria Bratislava; § 2 ods. 1 zákona č. 173/1988 Zb.; §17 ods. 1, 3, zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k názoru, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne a uviedol nasledovné:

14. Spoločnosť navrhovateľa SIMAC Holding, a. s. bola založená, na základe zakladateľskej zmluvy, uzavretej medzi spoločnosťami Stavindustria Bratislava, štátny podnik a Maculan Holding, a. s., Viedeň, dňa 29.10.1990 podľa zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a zákona č. 173/1988 o podniku so zahraničnou majetkovou účasťou. Do podnikového registra bola zapísaná dňa 6. februára 1991 so základným imaním 100.000,- Kčs. Na základe rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti zo dňa 20. marca 1991 sa základné imanie spoločnosti zvýšilo na 340.128.000,- Kčs bez verejného upisovania nových akcií; obidvaja zakladatelia sa na zvýšení podieľali rovnakým dielom. Stavindustria Bratislava, š. p. sa na tomto zvýšení podieľala peňažným vkladom vo výške 3.000.000,- Kčs a nepeňažným vkladom (budovy, stavby, pozemky a stroje) vo výške 167.064.000,- Kčs, Maculan Holding vkladal peňažný vklad vo výške 170.064.000,- Kčs. Nové akcie, zodpovedajúce zvýšeniu základného imania mali byť vydané v počte 340.128, pričom každý z akcionárov preberie 170.064 akcií. Táto skutočnosť bola premietnutá aj do dodatku č. 1 k Stanovám SIMAC Holding a. s. Zvýšenie základného imania bolo zapísané v podnikovom registri dňa 2. apríla 1991. Zmluva o nepeňažnom vklade a odovzdaní vecí vkladateľa - Stavindustria, š. p. do vlastníctva nadobúdateľa SIMAC Holding a. s. - bola uzavretá dňa 22. marca 1991 v súlade s vyššie uvedeným rozhodnutím o zvýšení základného imania

a zákonným opatrením č. 364/1990 Zb. Predmetom zmluvy sú pozemky, budovy, stavby a stroje, ku ktorým má vkladateľ právo užívania, špecifikované v Prílohe č. 1, ktorou je zmluva č. 55/91/SI BA ŤM. Vlastnícke právo vkladateľa k nehnuteľnému majetku je zrejmé z historického výpisu z LV č. XXX, pre k. ú. K.. Dňa 26.6.1991 bol vložený nepeňažný vklad - nehnuteľný majetok - zapísaný na liste vlastníctva v prospech nadobúdateľa. Na základe tejto zmluvy Stavindustria Bratislava š. p. nadobudla Predbežný list č. 01, vymedzujúci rozsah jeho akcionárskych práv v spoločnosti navrhovateľa. V čl. V. vkladateľ okrem iného zaručuje nadobúdateľovi, že nadobudne vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX, pre k. ú. K., ktoré sú predmetom zmluvy. Okrem iných nehnuteľností ide aj o parcelu č. XXXXX/X, zastavaná plocha o výmere 18.044 m².

15. Z dokladov predložených navrhovateľom vyplýva, že spornú parcelu č. XXXXX/XX o výmere 4.800 m² - ako časť parcely XXXXX/X (ktorá vznikla z parcely č. XXXX/X) nadobudol podľa hospodárskej zmluvy č. 32/5473/78/Fi ku dňu 1. februára 1979 právny predchodca navrhovateľa - národný podnik Stavindustria. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142, (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127) bolo určené, že vlastnícke právo k parcele č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m², ktorá tvorila predmet nepeňažného vkladu, patrí Poľnohospodárskemu podielníckemu družstvu Rača. Rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. j. 2/92 zo dňa 5. marca 1992, ktorým bol schválený privatizačný projekt pod registračným číslom XX tak, že do privatizácie vstupuje celý podnik: zakladajú sa tri akciové spoločnosti Stavindustria Bratislava, a. s., Stavindustria ZSP Bratislava, a.s. a SIBAMAC, a. s., bezodplatne sa prevádzajú byty v Trnave a v Dubnici nad Váhom a vykoná sa priamy predaj časti majetku a akcií. Priamy predaj časti majetku a akcií bol podľa § 10 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. schválený Uznesením vlády Slovenskej republiky zo dňa 17. marca 1992 č. 194. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 bol š. p. zrušený bez likvidácie k 30. apríla 1992 a k 1. mája 1992 bol jeho majetok podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami prevedený na FNM SR, došlo teda k univerzálnej sukcesii všetkých práv a záväzkov. Takto sa žalovaný stal 50 %-ným akcionárom spoločnosti navrhovateľa so všetkými právami a záväzkami, ktoré v tejto súvislosti prevzal Stavindustria š. p. Dňa 14. apríla 1992 bol Stavindustria Bratislava š. p. vymazaný z obchodného registra. Na základe privatizačného projektu štátneho podniku Stavindustria Bratislava bola dňa 30. apríla 1992 medzi FNM SR ako predávajúcim a spoločnosťou Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H., 100 % dcérskou spoločnosťou Maculan Holding, a. s. ako kupujúcim uzavretá zmluva o predaji 57.839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kčs s opciou na získanie ďalších 112.275 akcií spoločnosti SIMAC Holding, a. s. do 31. mája 1996. Uvedenou zmluvou sa naplnila stratégia účasti spoločnosti Maculan Holding na privatizácii Stavindustria Bratislava š. p. podľa viacerých predchádzajúcich zmlúv; s predmetom sporu však bezprostredne nesúvisí. V Preambule zmluvy - bod 3 sa konštatuje, že na základe schváleného privatizačného projektu bol štátny podnik Stavindustria Bratislava zrušený uznesením ministra pre výstavbu a stavebníctvo SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992, takže 50 %-ný podiel štátneho podniku Stavindustria Bratislava na akciovej spoločnosti SIMAC Holding prešiel ku dňu zrušenia v zmysle § 11 zákona č. 92/1991 Zb. na predávajúceho - teda na FNM SR. čl. IV - garancie predávajúceho - FNM SR vyslovil, že kupujúcemu ručí, že je majiteľom predávaných akcií, pričom tieto nepodliehajú žiadnym obmedzeniam a tiež ručí, že spoločnosť (SIMAC Holding, a. s.) nadobudla plné a nezaťažené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a ostatným veciam, ktoré štátny podnik Stavindustria Bratislava vložil do spoločnosti zmluvou o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991.

16. Súd prevej inštalácie zdôraznil, že vzhľadom na tú skutočnosť, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou Stavindustria Bratislava š.p. vznikol, na základe zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991, je potrebné v súlade s § 763 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka aplikovať na tento vzťah príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka. Spoločnosť Stavindustria Bratislava, š.p. sa v zmluve zo dňa 22. marca 1991 zaviazala vložiť ako nepeňažný vklad do spoločnosti žalobcu okrem iných nehnuteľností aj parcelu č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m² ako ostatné plochy, nachádzajúcej sa v okrese K., obec K., mestská časť G., katastrálne územie G.. Vzhľadom na tú skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127 bolo určené, že vlastníkom tejto parcely je Poľnohospodárske podielnícke družstvo Rača, O., je nesporné, že spoločnosť Stavindustria Bratislava,

š. p. nespĺnila v tejto časti svoj zázvazok zo zmluvy zo dňa 22. marca 1991. Táto skutočnosť bola zrejma až na základe potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142.

17. Pre posúdenie dôvodnosti nároku sa javí ako podstatná námietka žalovaného ohľadne jeho pasívnej legitímácie. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR o zrušení štátneho podniku Stavoinustria Bratislava č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 dňom 1. mája 1992 majetok š. p. Stavoinustria Bratislava podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a povinnosťami prechádzajú na Fond národného majetku SR. Žalovaný teda ako osoba na ktorú boli prevedené všetky práva, povinnosti a zázvazky realizovala v súlade so schváleným privatizačným projektom privatizáciu š. p. Stavoinustria Bratislava. FNM vystupoval vo všetkých kúpnych zmluvách, ktorými sa prevádzali akcie privatizovaného št. podniku ako predávajúci. Súd teda dospel k názoru, že žalovaný, na ktorého prešli v rámci privatizácie všetky práva, povinnosti a zázvazky, vrátane zázvazkov, ktoré vzniknú v budúcnosti, je v tomto konaní pasívne legitímovaný. Je potrebné právne oddeliť nároky, ktoré sú uplatnené v súlade s § 133 Hospodárskeho zákonníka od nárokov, ktoré môžu vzniknúť v rámci procesu privatizácie. Súd dospel k názoru, že právo na zaplatenie ceny za plnenie, ktoré malo právne vady (podľa komentára Hospodárskeho zákonníka k § 133 - o právne vady ide vtedy, ak organizácia, ktorej sa plnilo, nadobudla k predmetu plnenia vlastnícke právo alebo právo hospodárenia obmedzené právami tretích subjektov, a toto obmedzenie zmluvou na seba neprevzala, alebo ak v rozpore so zázvazkom vlastnícke právo hospodárenia k predmetu plnenia nenadobudla vôbec), prešlo na žalovaného ako na univerzálného nástupcu. Žalovaným namietané tvrdenie, že ručí za bezvadné plnenie voči nadobúdateľom v súlade s § 15 ods. 1, zákona č. 92/1991 Zb. len po dobu jedného roka, sa javí ako nedôvodné, pretože toto zákonné ručenie sa vzťahuje na nadobúdateľov privatizovaného majetku. V prejednávanej veci sa žalobca domáha plnenia zo zmluvy o nepeňažnom vklade, nejednalo sa teda o prevod práv k privatizovanému majetku realizovaného prostredníctvom FNM a ani nároky vyplývajúce z procesu privatizácie. Hosp. zák., ani zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach neupravoval situáciu právnych vád nepeňažného vkladu do spoločnosti v podmienkach socialistického hospodárenia štátnych podnikov. Následky nesplnenia povinnosti vložiť nepeňažný vklad upravuje až § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka. Je pravdou, že v rámci skutkového posúdenia prejednávanej veci sa prelínajú práva a povinnosti strán upravené jednak zák. č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach, zákona č. 92/1991Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a Hospodárskeho zákonníka. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu dospel k názoru, že Fond národného majetku SR ako predávajúci uzatvoril so spoločnosťou Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H. ako kupujúcim, dňa 30. apríla 1992 (č. 1. 149 spisu) kúpnu zmluvu o predaji 57.839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kč, ktoré predstavujú 17 % akcií spoločnosti SIMAC Holding (žalobcu). Na základe zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997 Fond národného majetku SR predal ďalších 112.275 kusov akcií, čo predstavovalo 33 % podiel na základnom imaní spoločnosti SIMAC Holding. FNM bol teda predávajúcim v rozsahu celého 50 % podielu akcií spoločnosti SIMAC Holding, ktoré na FNM prešli v procese privatizácie. Tým, že akcie predával priamo FNM a teda v procese privatizácie tieto akcie neprešli na tri nástupnícke akciové spoločnosti Stavoinustria Bratislava, a. s., Stavoinustria ZSP Bratislava, a. s. a SIBAMAC, a. s., mal prospech z tohto predaja jednoznačne FNM.

18. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu v tom, že je zrejme, že vkladateľ - Stavoinustria Bratislava, š. p., nevložil nepeňažný vklad tak, ako to určovala zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav, je predmetná zmluva o nepeňažnom vklade v časti vkladu - pozemku, evidovaného na parcele č. 23060/1, ostatná plocha o výmere 4.840 m², od počiatku neplatná, a to s poukazom na § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka, (obdobne zrušujúce uznesenie NS SR z 29. apríla 2010, č. k. 1MOBdoV/13/2009-440). Keďže pôvodný právny dôvod odpadol, Fond národného majetku SR podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka získal neoprávnený majetkový prospech, ktorý mu nepatrí a musí ho vydat' SIMAC Holding a. s., na úkor ktorej bol získaný. Nakoľko Fond národného majetku SR akcie predal, podľa ustanovenia § 123 ods. 3, Hosp. zákona je povinný nahradiť žalobcovi cenu podľa času získania. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný ako univerzálny nástupca všetkých práv a povinností zrušeného podniku

Stavindustria Bratislava š. p., a to i záväzkov vzniknutých v budúcnosti, dospel k záveru, že pasívna legitimácia žalovaného v tomto konaní je daná.

19. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania dospel súd prvej inštancie k záveru, že právna vada plnenia, na ktoré sa zaviazal Stavindustria Bratislava š. p., bola zrejmá až na základe právoplatného rozhodnutia Krajského súdu Bratislava zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142. Na premlčanie uplatneného nároku sa v súlade s § 763 Obchodného zákonníka aplikujú príslušné ustanovenia Hosp. zákonníka. Pre uplatnenie nároku zo zodpovednosti za právne vady nie je ustanovená prekluzívna lehota a vzťahuje sa na ňu všeobecná dvojročná premlčacia lehota v súlade s § 131a Hosp. zákonníka. Keďže žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001, t. j. pred uplynutím všeobecnej premlčacej lehoty, je zrejmé, že právo žalobcu bolo uplatnené na súde včas. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa o neoprávnenom majetkovom prospechu dozvedel až z potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142. Keďže žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001, t. j. pred uplynutím dvojročnej premlčacej lehoty, právo žalobcu v tomto spore bolo uplatnené na súde včas podľa § 131b ods. 2, Hosp. zákonníka. Vznesená námietka premlčania preto nebola dôvodná.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 240.987,85 EUR a to z titulu neoprávneného majetkového prospechu zo zmluvy o nepeňažnom vklade (§ 123 Hosp. zákonníka) a tento nárok je podľa konajúceho súdu nepochybne dôvodný ako nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej náhrady za nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom nepeňažného vkladu, pričom tento vklad v rozsahu nehnuteľností o výmere 4.840 m² netvorí majetok žalobcu a teda v tejto časti FNM získal neoprávnený majetkový prospech, pretože v súlade so zmluvou o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991 boli na FNM prevedené v procese privatizácie akcie v počte 170.064 ks, ktorých počet a hodnota bola medzi stranami dojednaná aj s ohľadom na hodnotu nehnuteľností o výmere 4.840 m². V prípade, ak plynutím času sa zmenila hodnota nehnuteľností, ktoré mali byť predmetom nepeňažného vkladu tak táto skutočnosť nemá vplyv na posudzovaný nárok, pretože pri inej hodnote vkladných nehnuteľností by mohlo dôjsť k zjavnému nepomeru medzi hodnotou nehnuteľností a počtom a hodnotou vydaných a následne predaných akcií. Podľa názoru konajúceho súdu je preto dôvodný nárok žalobcu na doplatenie ceny za nepeňažný vklad, ktorý sa nedostal do dispozície žalobcu, na základe zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Výšku náhrady mal súd preukázanú na základe ust. § 15 ods. 1, písm. a/ vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov, podľa ktorej cena za 1 m² pozemku alebo jeho časti určeného na stavbu alebo na zriadenie záhrady alebo pozemku vedeného v evidencii nehnuteľností ako zastavaná plocha, nádvorie, záhrada a pozemkov zastavaných líniovými stavbami je v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave 1 500,- Sk (4.840 m² x 1500,- Sk = 7.260.000 Sk / Kčs = 240.987,85 EUR).

21. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že podaním zo dňa 4. septembra 2007 si žalobca v súlade s § 369 v spojení s ust. § 502 Obchodného zákonníka uplatnil úrok z omeškania vo výške 14,2 % zo žalovanej sumy ročne od 17. novembra 2000 až do zaplatenia. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného ohľadne uplatneného nároku úrokov z omeškania. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Obo/232/97, ak k uzavretiu zmluvy došlo podľa Hospodárskeho zákonníka, ide o právny vzťah, ktorý vznikol ešte pred účinnosťou Obchodného zákonníka. Ak v nadväznosti na uvedené si oprávnený uplatnil aj úroky ako príslušenstvo pohľadávky, súd úrok neprizná lebo „Hospodársky zákonník tento nárok ako príslušenstvo pohľadávky nepoznal,“ a v súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1MOboV/13/2009, v zmysle ktorého „Hospodársky zákonník nepozná pojem príslušenstvo pohľadávky“, poplatok z omeškania, resp. aj akákoľvek iná dojednaná sankcia je samostatným nárokom, ktorý sa musí riadne pred uplynutím premlčacej lehoty uplatniť, inak neuplatnením v 6-mesačnej premlčacej lehote a po vznesení námietky premlčania ho už nemožno priznať. Súd vzhľadom na vyššie uvedené a stotožňujúc sa s názorom Najvyššieho súdu SR, nárok na zaplatenie úroku z omeškania zamietol.

22. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

23. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok v jeho výrokoch I. a III. zmeniť tak, že súd žalobu zo dňa 21. marca 2001 zamietá s tým, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

24. Odvolateľ k otázke jeho pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že konajúci súd sa opomenul vysporiadať so skutočnosťou, že FNM na základe Privatizačného projektu previedol v roku 1994 a 1997 všetky akcie na tretie osoby, čo malo nepochybne dopad aj na prípadnú pasívnu legitímáciu FNM (a následne žalovaného) v prejednávanej veci. Z vykonaného dokazovania je pritom zrejmé, že FNM po zvýšení previedol v súlade so zákonom o veľkej privatizácii a Privatizačným projektom 33 % akcií na Maculan GmbH, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. apríla 1992 a 17 % akcií na Sibainvest, na základe zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997. Odvolateľ zdôraznil, že zákon definuje, čo spadá pod prevádzaný majetok štátu, stanovuje podmienky nakladania s ním, a zároveň určuje aj podmienky jeho prevodu. Vzhľadom na charakter zákona ako normy *lex specialis*, podmienky uvedené v Zákone o veľkej privatizácii mali prednosť pred ustanoveniami všeobecných právnych noriem. Reflektovali tak osobitosti, ktoré sa vzťahovali na prevod majetku mimo bežných pravidiel trhu. Osobitným ustanovením je najmä § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii, ktorý stanovuje, že „S vlastníckym právom k prevádzanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s prevádzaným majetkom vrátane neznámych.“ Všeobecný prechod práv a povinností, bez možnosti ich vylúčenia, bol kompenzovaný zákonným ručením predávajúceho vo vzťahu k nadobúdateľovi, po dobu jedného roka.

25. Podľa odvolateľa je nepochybné, že medzi povinnosti akcionára patrí, okrem iného, aj povinnosť zaplatiť spoločnosti hodnotu akcií. Rovnako nepochybné je aj to, že hodnotu akcií môže akcionár splatiť aj nepeňažným vkladom. V takomto prípade je súčasťou práv a povinností akcionára povinnosť splatiť hodnotu za vydané akcie spoločnosti nepeňažným vkladom do základného imania spoločnosti. Tieto práva a povinnosti sú imanentnou a neoddeliteľnou súčasťou vlastníctva akcií. Bez ohľadu na to, vzhľadom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii, ktorý ako *lex specialis* stanovil, že spolu s prevádzaným majetkom štátu, prechádzajú na nového majiteľa aj všetky práva a povinnosti, je zrejmé, že pri prevode akcií tak prešli na nových majiteľov aj všetky práva a povinnosti pôvodného akcionára, a to v celom rozsahu univerzálneho nástupníctva. Uvedený záver je v súlade aj s ustálenou judikatúrou slovenských súdov.

26. Odvolateľ dodal, že vzhľadom na to, že prevod akcií žalobcu z FNM na Maculan GmbH a Sibainvest bol prevodom majetku štátu, vzťahujú sa na neho právne dôsledky uvedené v Zákone o veľkej privatizácii. Za záväzok spojený s akciami je nutné považovať, mimo iného, aj povinnosť splatiť hodnotu akcií nepeňažným vkladom. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že realizáciou prevodov akcií prešli (v súlade s § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii v znení účinnom v čase ich realizácie) na spoločnosť Maculan GmbH a Sibainvest spolu s privatizovaným majetkom, aj všetky práva a záväzky s nimi súvisiace.

27. Žalovaný má za to, že na spoločnosti Maculan GmbH a Sibainvest, ako nových akcionárov žalobcu, prešiel spolu s akciami aj záväzok doterajšieho akcionára predstavujúci povinnosť vložiť pozemok do základného imania žalobcu, resp. na vydanie prípadného neoprávneného majetkového prospechu. Pasívna legitímácia tak bola podľa žalovaného v čase podania žaloby (a naďalej je) daná výlučne vo vzťahu k spoločnostiam Maculan GmbH a Sibainvest, čím sú podľa odvolateľa nesprávne závery konajúceho súdu ohľadom pasívnej vecnej legitímácie.

28. Odvolateľ ďalej uviedol, že konajúci súd nesprávne právne vyhodnotil námietku premlčania.

29. Podľa odvolateľa z napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmá právna kvalifikácia žalovaného nároku, pričom práve táto kvalifikácia je určujúca pre správne určenie momentu, v ktorom došlo k premlčaniu žalovaného nároku. Na jednej strane konajúci súd posúdil nárok žalobcu ako nárok na vydanie „neoprávneného majetkového prospechu“ z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol. V zjavnom

protiklade k tomuto záveru súd charakterizuje vklad pozemku do základného imania žalobcu ako plnenie s „právnou vadou“, pričom na uplatnenie nárokov z takéhoto vadného plnenia aplikuje „všeobecnú dvojiročnú premlčaciu dobu“ podľa príslušných ustanovení Hospodárskeho zákonníka.

30. Preto odvolateľ dodal, že pokiaľ by sa aj stotožnil so záverom konajúceho súdu (s čím sa nestotožňuje), že žalobou boli uplatnené nároky z väd, podľa § 131a Hospodárskeho zákonníka je „všeobecná lehota stanovená na 3 roky, a nie 2 roky, ako uvádza súd. V prejednávanej veci preto k uplynutiu premlčacej doby došlo už v roku 1994. Začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby sa totiž viaže na okamih, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát (actio nota) a nie na subjektívny prvok poznania o nároku. Vedomosť žalobcu o nároku nie je v tomto ohľade podľa žalovaného rozhodujúca.

31. Ohľadom premlčania žalovaný zdôraznil, že zhodne s NS SR má za to, že nárok žalobcu uplatňovaný v konaní predstavuje „neoprávnený majetkový prospech“, a nie nárok z vadného plnenia. Preto sa na tento nárok nevzťahuje všeobecná premlčacia lehota podľa § 131a Hospodárskeho zákonníka, ale osobitná lehota podľa § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia sa nároky z neoprávneného majetkového prospechu premlčujú v 2-ročnej subjektívnej lehote a 10-ročnej objektívnej lehote.

32. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je podľa odvolateľa zrejmé, že Krajský súd v Bratislave plynutie objektívnej 10-ročnej premlčacej lehoty vo vzťahu k žalovanému nároku vôbec nevzal do úvahy. Žalovaný pritom už vo vyjadrení poukázal na skutočnosť, že záväzok na vklad vznikol Stavoindustrii prijatím rozhodnutia valného zhromaždenia dňa 20. marca 1991. Následnými zmluvami - Zmluvou o spôsobe splácania peňažitého vkladu a Zmluvou o nepeňažnom vklade boli len upresnené konkrétne detaily vkladu, ale na samotný vznik záväzku nemali žiadny vplyv. Povinnosť Stavoindustrie splatiť nepeňažný vklad tak vznikla v zmysle Zákona o akciových spoločnostiach dňom prijatia rozhodnutia valného zhromaždenia. Tento záväzok by vznikol (existoval) aj v situácii, keď by neboli uzavreté žiadne „spresňujúce“ zmluvy. Odvolateľ podotkol, že zákon o akciových spoločnostiach uzavretie takýchto dohôd ani nepredpokladal. Len pre úplnosť, sám žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 4. apríla 2016 (číslo listu v súdnom spise: 614-624) uvádza, že Stavoindustria „v postavení akcionára žalobcu svojim rozhodnutím na valnom zhromaždení žalobcu dňa 20. marca 1991 prevzal na seba záväzok zvýšiť svoj vklad vložím nepeňažitého vkladu...“. Pre začiatok plynutia objektívnej 10-ročnej lehoty je preto podľa odvolateľa rozhodujúci moment prijatia rozhodnutia valného zhromaždenia, t. j. 20. marca 1991. V súlade so všeobecnými zásadami o plynutí lehôt, 10-ročná premlčacia lehota tak podľa odvolateľa uplynula dňa 20. marca 2001 a žaloba mala byť správne v celom rozsahu zamietnutá. Z opatrnosti žalovaný dodal, že nárok žalobcu by bol premlčaný aj v prípade, ak by bol právne kvalifikovaný ako nárok z väd.

33. Žalovaný má ďalej za to, že výška prípadného nároku žalobcu uplatneného žalobou by mala vychádzať z hodnoty nepeňažného vkladu do základného imania žalobcu v čase jeho realizácie, a to výlučne na základe vzájomnej dohody medzi žalobcom a Stavoindustriou.

34. S poukazom na § 123 Hospodárskeho zákonníka žalovaný uviedol, že záväzok na nepeňažný vklad vznikol spoločnosti Stavoindustria, na základe rozhodnutia valného zhromaždenia. Za nepeňažný vklad mala spoločnosť Stavoindustria obdržať ekvivalentnú hodnotu. Hodnota nepeňažného vkladu bola v čase jeho splatenia určená podľa znaleckého posudku a to tak, že cena pozemkov bola určená na základe jednotkovej ceny vo výške 500 Kčs za 1 m². Celková cena pozemku podľa znaleckého posudku určená na základe jeho výmery (4.840 m²) a jednotkovej ceny (500 Kčs za 1 m²) činila 2.420.000 Kčs, t. j. 80.329,28 EUR.

35. Žalovaný zdôraznil, že pokiaľ Stavoindustria z akéhokolvek dôvodu pozemok do základného imania žalobcu nevložila a z tohto titulu vznikol na jej strane neoprávnený majetkový prospech (ako konštatuje aj NS SR v uznesení NS SR 2017) v podobe neoprávnene získaných akcií, jeho výška musí byť zhodná s hodnotou pozemku, ktorý nebol do základného imania vložený. Práve táto hodnota totiž podľa odvolateľa odzrkadľuje hodnotu akcií, o ktoré sa mala obohatiť Stavoindustria bez toho, že by žalobcovi

poskytla protiplnenie vo forme vkladu pozemku do základného imania.

36. Konajúci súd podľa odvolateľa pri určení výšky žalobcovho nároku vôbec nezohľadnil dôkaz v podobe znaleckého posudku, pričom žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo na tento dôkaz neprihliadol. Na určení výšky nároku žalobcu bez náležitého odôvodnenia aplikoval len ustanovenia Výhlášky 1991, v zmysle ktorej určená cena niekoľkonásobne presahuje hodnotu pozemku a súčasne akcií, ktoré získala Stavoinustria ako „protihodnotu“ za pozemok. Žalovaný považuje použitie Výhlášky 1991 pri určovaní ceny pozemku za nesprávne a má za to, že pre určení ceny pozemku je smerodajná výlučne cena dohodnutá medzi žalobcom a Stavoinistriou v súvislosti so záväzkom na nepeňažný vklad.

37. Mimo toho, že konajúci súd mal pri určení výšky neoprávneného majetkového prospechu žalovaného vychádzať zo znaleckého posudku a nie z legislatívy, považoval odvolateľ za potrebné uviesť, že Výhláška 1991, ktorú v tomto prípade prvoinštančný súd aplikoval, nadobudla účinnosť až dňa 1. januára 1992. Záväzok na vklad však vznikol dňa 20. marca 1991, kedy bolo prijaté rozhodnutie valného zhromaždenia žalobcu a jeho detaily boli bližšie špecifikované v Zmluve o nepeňažnom vklade dňa 22. marca 1991. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že Výhláška 1991 v rozhodnom čase nebola účinná a z tohto dôvodu nemôže byť v prejednávanej veci ani aplikovaná a súd mal vychádzať z Výhlášky č. 205/1988 Zb. Odvolateľ je preto názoru, že čiastka priznaná napadnutým rozsudkom nemá oporu nielen vo vykonanom dokazovaní, ale ani v príslušnej legislatíve.

38. Záverom odvolania odvolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nutné považovať za nepreskúmateľné. Za najzávažnejší prejav nedostatočného odôvodnenia, ktorým konajúci súd zaťažil napadnutý rozsudok vadou spočívajúcou v jeho nepreskúmateľnosti, považuje žalovaný spôsob akým sa súd vysporiadal s jeho argumentmi. Predovšetkým s argumentáciou uvedenou vo vyjadrení, v ktorom poukazoval, okrem iného, aj na rozpory v právnej kvalifikácii zo strany súdu, ktorá bola zásadná pre rozhodnutie súdu pri posúdení otázky premlčania; sukcesii práv FNM, v dôsledku ktorej nie je daná pasívna legitímácia žalovaného, ako aj nutnosť stanovenia hodnoty pozemku na základe znaleckého posudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie je podľa odvolateľa možné nájsť odpoveď ani na žiaden z kľúčových argumentov žalovaného uvádzaných vo vyjadrení. Žalovaný tak nemal možnosť oboznámiť sa s úvahou súdu, na základe ktorej všetky ním prezentované argumenty súd považoval za irelevantné (keďže ich v žiadnom smere nezohľadnil). Konajúci súd ďalej podľa odvolateľa odignoroval aj argumentáciu týkajúcu sa neplatnosti zmluvy o nepeňažnom vklade, z ktorého dôvodu z nej nemôžu vzniknúť nároky z väd.

39. Žalobca k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne a so záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje. Preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

40. V prvom rade žalobca poukázal na skutočnosť, že zákonným spôsobom preukázal, že žalovaný sa stal univerzálnym právnym nástupcom akcionára žalobcu, t. j. Stavoinustrie, š.p. Bratislava, ktorý bol majiteľom 50 % akcií na základnom imaní žalobcu a tento jeho podiel s účinnosťou dňa zrušenia tohto štátneho podniku bez likvidácie, titulom zákona č. 92/1991 Zb., účinného a platného v tomto čase, prešiel ex lége na Fond národného majetku SR, so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami, vrátane budúcich, následkom čoho sa Fond národného majetku SR stal jeho zákonným univerzálnym nástupcom, t. j. aj v jeho postavení ako akcionára žalobcu. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že predajom 50 % akcií Fondom národného majetku SR tretím osobám podľa zmluvných aktov citovaných právnym zástupcom žalovaného naposledy v odvolaní zo dňa 10. júna 2019, sa tieto tretie osoby nikdy nestali akcionármi žalobcu a nie sú nimi ani dnes.

41. Žalobca dodal, že k čiastočnému nesplneniu záväzku vložiť nepeňažný vklad do základného imania žalobcu, a aj ho splatiť akcionárom Stavoinustria, š.p. Bratislava, došlo až dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave. V danej veci nešlo o abstraktné uznanie vlastníckeho práva, ale o vlastnícke právo, ktoré je presne špecifikované a aj cenovo určené za 1 m2, aj keď odkazom na obsah iných právnych (verejných)

listín.

42. Podľa žalobcu pri predaji akcií akcionára (Stavoindustria, š.p. Bratislava) v postavení jeho zákonného univerzálneho nástupcu FNM SR, sa ním čiastočne nesplnený zmluvný záväzok vložiť a aj splatiť nepeňažný vklad do základného imania žalobcu nepreviedol, ale ani neprechádzal spolu s akciami na kupujúcich, čo vyplýva aj z obsahu kúpnych zmlúv predložených žalovaným v tomto súdnom konaní. Žalobca zastáva názor, že zodpovednosť za čiastočne nesplnený záväzok vložiť a aj splatiť nepeňažný vklad akcionárom Stavoindustria š.p. Bratislava do základného imania žalobcu nesie výlučne FNM SR na právnom základe privatizačného zákona a následne jeho zákonný právny nástupca, ktorým je toho času žalovaný, a preto má zákonnú povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie vo výške ktoré si žalobca voči nemu uplatňuje spolu s jeho príslušenstvom. Žalobca zdôraznil, že predajom 50 % akcií získal aj peňažné plnenie, v ktorom je zahrnuté aj peňažné plnenie za čiastočne nesplnenie zmluvného záväzku akcionárom žalobcu, vložiť a aj splatiť nepeňažný vklad do základného imania žalobcu, ktoré prináleží žalobcovi.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že žalovaný je pasívne legitimovaný v tomto spore.

44. Žalobca k tvrdeniu žalovaného ohľadom nesprávneho posúdenia uplynutia premlčacej lehoty uviedol, že s touto námietkou sa odvolací súd naposledy vysporiadal s právnym zdôvodnením v jeho uznesení zo dňa 30. novembra 2017, sp. zn. 2Obo/14/2016, na ktoré žalobca plne odkazuje. V uvedenom rozhodnutí sa podľa žalobcu súd vyjadril aj k odvolacej námietke nesprávneho určenia ceny neoprávneného majetkového prospechu.

45. Žalobca vo vzťahu k určeniu ceny žalobnej istiny zásadne nesúhlasí s argumentáciou právneho zástupcu žalovaného uvedenou v jeho odvolaní zo dňa 10. júna 2019, pretože na účely privatizácie pri určovaní cien nehnuteľností pri vypracovaní privatizačných projektov nebolo možné používať ním citované cenové právne predpisy, ale na tento účel boli pre príslušný rozhodovací orgán smerodajné a aj záväzné ceny nehnuteľností určené v znaleckom posudku výskumno-poradenskou a informačnou agentúrou INTERCOLSUNT, Viedenská cesta 5, 852 20 Bratislava. Zároveň žalobca uviedol, že predmetnú argumentáciu k určeniu ceny a výšky predmetu sporu uplatňuje odvolateľ prvýkrát až vo svojom odvolaní, na čo by už odvolací súd nemal v merite tejto sporovej veci prihliadať.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1 a 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, po skonštatovaní, že má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C. s. p.) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné dokazovanie zopakovať (§ 384 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie dospel, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, preto odvolací súd vo veci nariadil odvolacie pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.).

47. Odvolací súd na pojednávaní vo veci vypočul právnych zástupcov strán sporu, zopakoval s poukazom na ust. § 384 ods.1 C. s. p. dokazovanie, aby vytvoril dostatočný podklad pre odlišné vyhodnotenie dôkazov a na základe neho mohol vo veci meritórne rozhodnúť.

48. Žalobca, i žalovaný konajúci prostredníctvom svojich právnych zástupcov predniesli svoje návrhy pre odvolacie konanie, na ktorých zotrvali.

49. Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

50. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

51. Podľa § 388 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

52. Podľa § 390 C. s. p. odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak:

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Podľa § 391 ods. 2 C. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

53. Podľa ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka, týmto zákonom sa spravujú právne vzťahy, ktoré vznikli odo dňa jeho účinnosti. Právne vzťahy vzniknuté pred dňom účinnosti tohto zákona a práva z nich vzniknuté, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z hospodárskych a iných zmlúv uzavretých pred dňom účinnosti tohto zákona sa spravujú doterajšími predpismi. Zmluvy o bežnom účte, zmluvy o vkladovom účte, zmluvy o uložení cenných papierov a iných hodnôt sa však spravujú týmto zákonom odo dňa jeho účinnosti, aj keď k ich uzavretiu došlo pred týmto dňom. Podľa doterajších predpisov sa až do svojho zakončenia posudzujú všetky lehoty, ktoré začali plynúť pred dňom účinnosti tohto zákona, ako aj lehoty pre uplatnenie práv, ktoré sa podľa predchádzajúceho odseku spravujú doterajšími predpismi, aj keď začnú plynúť po účinnosti tohto zákona (§ 763 ods. 2 Obchodného zákonníka).

54. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka, právny úkon je neplatný, pokiaľ sa svojím obsahom alebo účelom prieči právnemu predpisu alebo pokiaľ právny predpis obchádza alebo ak jeho predmetom je nemožné plnenie. Plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť len za sťaženejších podmienok alebo s väčšími nákladmi alebo až po určenom čase.

55. Podľa § 23 Hospodárskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti týka len časti právneho úkonu, nie je tým dotknutá platnosť zostávajúcej časti, ledaže by vzťah, ktorý by takto vznikol, bol hospodársky neodôvodnený.

56. Podľa § 123 Hospodárskeho zákonníka, ak organizácia prijala plnenie alebo inak získala majetkový prospech, ktoré jej nepatria, musí ich bez meškania vydať organizácii, na úkor ktorej boli získané; pritom je povinná sa spravovať jej pokynmi. Organizácia, ktorá spôsobila, že došlo k neoprávnenému plneniu, prípadne inému majetkovému prospechu, je povinná nahradiť iným organizáciám všetky náklady, ktoré im v súvislosti s tým vznikli. Ak nie je možné alebo účelné vydať to, čo bolo neoprávnené získané, alebo vec toho istého druhu, organizácia je povinná nahradiť cenu podľa času získania. V takom prípade platí, že k získanému plneniu, pokiaľ záležalo vo veciach, prešlo vlastnícke právo alebo právo hospodárenia dňom, keď sa získalo, na organizáciu, ktorá plnenie prijala.

57. Podľa § 131a veta prvá Hospodárskeho zákonníka, pokiaľ nie je v zákone ustanovené inak, je premlčacia lehota trojročná a plynie odo dňa, keď sa mohlo právo uplatniť po prvý raz.

58. Podľa § 131a veta prvá Hospodárskeho zákonníka, premlčacia lehota práva na náhradu škody je dva roky a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Právo na náhradu škody sa však premlčí najneskôr za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. To platí obdobne o premlčacej lehote práva na vydanie neoprávneného majetkového

prospechu.

59. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, platného v čase privatizácie štátneho podniku Stavindustria Bratislava, vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa aj iné práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom.

60. Podľa § 28 ods. 1 a § 29 zákona č. 92/1991Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, platného v čase privatizácie štátneho podniku Stavindustria Bratislava, podľa schváleného privatizačného projektu uzaviera Fond vo svojom mene zmluvy a vykonáva iné právne úkony, a to najmä: a) zakladá akciové a iné obchodné spoločnosti alebo sa zúčastňuje na ich zakladaní a vkladá do nich vklady, na ktoré sa zaviazal, b) nadobúda akcie na základe svojej účasti na podnikaní akciových spoločností a vykonáva práva akcionára včítane účasti na valných zhromaždeniach, c) vykonáva práva spoločníka vo svojej účasti na iných než akciových spoločnostiach, d) podieľa sa na hospodárskom výsledku obchodnej spoločnosti, na ktorej podnikaní sa zúčastňuje, a znáša jeho dôsledky vo forme zisku a strát, e) predáva akcie alebo podiely na iných než akciových spoločnostiach, f) podieľa sa na likvidačnom zostatku spoločnosti v rozsahu svojej účasti na jej podnikaní, ak dôjde k jej zrušeniu, g) uzaviera zmluvy o predaji podnikov, ich organizačných častí a častí ich majetku, pritom môže využiť aj verejnú súťaž, h) prenajíma na určitú dobu tieto hodnoty do doby ich použitia pre privatizáciu. Pri uskutočňovaní činností uvedených v § 28 vznikajú Fondu práva a záväzky. Fond je oprávnený domáhať sa splnenia svojich práv na súde alebo iných príslušných orgánoch a môže byť žalovaný za nesplnenie svojich záväzkov alebo iných povinností, za ktorých porušenie zodpovedá celým svojím majetkom.

61. Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na zaplatenie časti nepeňažného vkladu, nakoľko súd určil rozsudkom, že Poľnohospodárske podielnícke družstvo Rača je vlastníkom parcely č. XXXXX/X vedenej ako ostatná plocha, vyznačenej v geometrickom pláne č. XXX-XXX/X z februára 1973 Ing. B. O. v časti B o výmere 4 840 m² v katastrálnom území G.. Uvedený pozemok predstavoval časť nepeňažného vkladu štátneho podniku Stavindustria do spoločnosti SIMAC Holding, a.s. Žalobca svoj nárok oprel o zmluvu o nepeňažnom vklade a odovzdaní vecí do vlastníctva a.s. SIMAC Holding uzavretú dňa 22. marca 1991.

62. So zreteľom na prechodné ustanovenia § 763 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, je potrebné na právne vzťahy týkajúce sa uvedenej akciovej spoločnosti aplikovať príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka a zákona č. 104/1990Zb. o akciových spoločnostiach. Z obsahu zmluvy vyplýva, že jej predmetom sú pozemky, budovy, stavby a stroje špecifikované v Prílohe č. 1, ku ktorým má vkladateľ, štátny podnik Stavindustria právo užívania. Dňa 26.06.1991 bol vložený nepeňažný vklad, okrem iných aj parcela č. XXXXX/X, ostatná plocha o výmere 4 840 m², v prospech nadobúdateľa (žalobcu).

63. Nesporným je, že Stavindustria, š.p. Bratislava bola majiteľom 50 % akcií spoločnosti SIMAC Holding, a.s. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR zo dňa 24. marca 1992, č. 221-258/1992 bol štátny podnik Stavindustria zrušený bez likvidácie k 30. apríla 1992 a jeho majetok bol podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami prevedený na Fond národného majetku SR. V zmysle § 11 zákona č. 92/1991 Zb. týmto prešiel na Fond národného majetku SR ku dňu zrušenia, aj 50 % podiel štátneho podniku Stavindustria na akciovej spoločnosti SIMAC Holding. Fond národného majetku SR nadobudol akcie spoločnosti SIMAC Holding a.s., podľa zákona č. 92/1991 Zb. Uznesením vlády Slovenskej republiky zo 17. marca 1992 číslo 194 vláda schválila privatizačný projekt štátneho podniku Stavindustria. Podľa rozhodnutia o schválení privatizácie, vstúpil do privatizácie celý podnik tak, že majetok prešiel do troch novozaložených akciových spoločností, ďalej bol schválený bezodplatný prevod bytov v Trnave a v Dubnici nad Váhom a priamy predaj akcií. Toto rozhodnutie bolo podkladom pre Fond národného majetku SR na vykonanie úkonov spojených s realizáciou privatizačného projektu, s priamym predajom akcií.

64. Fond národného majetku SR ako predávajúci uzatvoril so spoločnosťou Maculan industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H. ako kupujúcim, dňa 30. apríla 1992 (č. I. 149 spisu) kúpnu

zmluva o predaji 57 839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kč, ktoré predstavujú 17 % akcií spoločnosti SIMAC Holding (žalobcu). Na základe zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997 Fond národného majetku SR predal ďalších 112 275 kusov akcií, čo predstavovalo 33 % podiel na základnom imaní spoločnosti SIMAC Holding.

65. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142, bolo určené, že vlastnícke právo k parcele č. XXXXX/X o výmere 4.840 m², ktorá tvorila predmet nepeňažného vkladu, patrí Poľnohospodárskemu podielníckemu družstvu Rača. Je preto zrejmé, že vkladateľ - Stavoindustria Bratislava, š.p., nevrátil nepeňažný vklad tak, ako to určovala zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav, je predmetná zmluva o nepeňažnom vklade v časti vkladu - pozemku, evidovaného na parcele č. XXXXX/X, ostatná plocha o výmere 4.840 m², od počiatku neplatná, a to s poukazom na § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka (obdobne zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR pod č. k. 1MObdov/13/2009-440 z 29. apríla 2010).

66. Keďže Fond národného majetku SR akcie predal podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka získal neoprávnený majetkový prospech, ktorý mu nepatrí a musí ho vydať a.s. SIMAC, na úkor ktorej bol získaný. Podľa ustanovenia § 123 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka je povinný nahradiť žalobcovi cenu podľa času získania.

67. K námietke pasívnej legitímácie žalovaného odvolací súd dodáva, že predmetná zmluva o nepeňažnom vklade v časti vkladu pozemku je právny úkon od počiatku neplatný, t. j. neexistujúci, z ktorého dôvodu nebolo možné, aby v dôsledku privatizácie prešiel na právnych nástupcov. Týmto je odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa jeho pasívnej vecnej legitímácie a absencie právnej kvalifikácie žalovaného nároku nedôvodná, nakoľko nemožno prisvedčiť tej argumentácii odvolateľa, že následnou realizáciou prevodov akcií prešli (v súlade s § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii v znení účinnom v čase privatizácie) na spoločnosť Maculan GmbH a Sibainvest spolu s privatizovaným majetkom, aj všetky práva a záväzky s ním súvisiace. Preto, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo svojom skoršom rozhodnutí bolo potrebné nárok žalobcu posúdiť nad rámec ust. § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii v znení účinnom v čase privatizácie. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť aj na čl. IV bod 1.2, 1.3 v spojení s bodom 2 kúpnej zmluvy o predaji akcií zo dňa 30. apríla 1992 nazvaný ako „Garancie predávajúceho“, podľa ktorého článku „predávajúci ručil kupujúcemu, že spoločnosť nadobudla plné a nezaťažené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, budovám a ostatným predmetom, ktoré štátny podnik Stavoindustria Bratislava vložil do spoločnosti zmluvou o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991 s tým, že na uvedené nehnuteľnosti, budovy a ostatné predmety neexistujú žiadne reštitučné nároky alebo nároky na odškodnenie alebo iné nároky tretích z akéhokoľvek titulu, obzvlášť nie kvôli prípadnému vyvlastneniu v skoršom termíne. Ak nastane niektorý z vyššie uvedených garančných prípadov, potom predávajúci nebude od kupujúceho vymáhať náhradu škody, ani ho v tejto súvislosti žalovať.“

68. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa premlčania žalovaného nároku z titulu neoprávneného majetkového prospechu odvolací súd uvádza, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keď 10-ročná objektívna premlčacia lehota začala plynúť od uzavretia zmluvy o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991 a žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001. I v prípade, keby odvolací súd posudzoval plynutie objektívnej premlčacej lehoty od zasadnutia valného zhromaždenia SIMAC Holding a.s. Bratislava zo dňa 20. marca 1991, ktorým došlo k zvýšeniu základného kapitálu, tak ako to tvrdí žalovaný, nebola by námietka premlčania dôvodná, keďže na tomto valnom zhromaždení akcionár prevzal záväzok, že nepeňažný vklad odovzdá do vlastníctva spoločnosti na základe osobitnej zmluvy najneskôr do 31. marca 1991. Pokiaľ žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001 je nesporné, že právo žalobcu z titulu neoprávneného majetkového prospechu bolo v zmysle § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka uplatnené včas. Zároveň pre úplnosť odvolací súd dodáva, že subjektívna 2-ročná premlčacia lehota bola v konaní ustálená (bod 21. napadnutého rozsudku).

69. Odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa judikovanej pohľadávky vo výške 240.987,85 EUR

vzhliadol odvolací súd za čiastočne dôvodnú, preto svojim I. výrokom rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2019, č. k. 49Cb/30/2001-689 v napadnutej časti a súvisiacom výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 80.329,28 EUR a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

70. Pre účely ustálenia výšky žalovanej pohľadávky je totiž potrebné vziať na zreteľ hodnotu nepeňažného vkladu podľa času získania (tieto závery vyslovil odvolací súd aj vo svojom kasačnom rozhodnutí zo dňa 30. novembra 2017, sp. zn. 2Obo/14/2016).

71. Hodnota nepeňažného vkladu bola v čase získania určená podľa znaleckého posudku Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT z marca roku 1991, v ktorom bola vyčíslená cena predmetnej parcely v sume 500,- SK za 1 m² (4.840 m² x 500,- Sk = 2.420 000,- Sk = 80.329,28 EUR). Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v I. výroku tohto rozhodnutia s tým, že v tejto časti súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 15 ods. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov. Táto vyhláška je na prejednávany spor neaplikovateľná okrem vyššie uvedeného aj z toho dôvodu, že nadobudla účinnosť dňom 1. januára 1992, avšak neoprávnený majetkový prospech vznikol skôr, a to dňa 20. marca 1991.

72. Záverom odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka žalovaného ohľadom argumentácie, že „v prípade nesplatenia emisného kurzu akcionárom účinný zákon umožňoval buď požadovať vrátenie dočasného listu (akcie) alebo oznámiť upisovateľovi, že jeho dočasný list (akcia) sa vyhlasuje za neplatný“ je novotou v zmysle § 366 C. s. p., pretože tento hmotnoprávny argument uviedol odvolateľ prvýkrát až v podanom odvolaní, hoci tak mohol učiniť už skôr. Preto na takúto odvolaciu námietku nemohol odvolací súd prihliadnuť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na svoje závery ohľadne pasívnej legitimácie žalovaného.

73. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie po zopakovaní dokazovania podľa § 388 C. s. p. v napadnutej časti a súvisiacom výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 80,329,28 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

74. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný mal v konaní úspech v časti, ktorej bolo odvolaniu vyhovené. Žalobcovi bol rozhodnutím odvolacieho súdu priznaný nárok vo výške 80.329,28 EUR z pôvodne žalovanej a súdom prvej inštancie priznanej sumy 240.987,85 EUR. Úspech žalovaného tak predstavuje 66,67 %, neúspech predstavuje 33,33 % a v konečnom dôsledku pomerný úspech žalovaného v konaní je 33,34 %. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie.

75. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

v Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca

alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.